

Laskuvarjohyppääminen saa atkuvasti uusia harrastajia suomalaisneitonon kursseilla Ranskassa

Suomessa laskuvarjohyppyjen harrastaminen urheilumielessä on verrattain uusi asia, tyttöjen kohdalla vasta pari vuotta vanha asia. Sen vuoksi onkin mielenkiintoista tavata nuori nainen, joka on siinä määrin innostunut laskuvarjohyppyyhin, että on matkustanut ulkomaille saakka saamaan lisaoppia. Tällaisen "opintomatkan" on äskettäin tehnyt Ranskan laskuvarjohyppyyakatemiaan neiti Leila Hyytiäinen, joka kuuluu Suomen Laskuvarjokerhoon. Kerho toimii Malmilla.

Suurisilmäinen neiti Hyytiäinen kertoi, että ilmailu kaikissa muo-
rissa on häntä aina kiinnostanut, jopa ennen kuin hän rupesi harrastamaan laskuvarjohyppyjä. Hän harrasti purjelentoa ja suoritti C-tutkiminnon. Mutta kun

laskuvarjokerho perustettiin, jäi häneltä purjelennon harrastaminen kokonaan. Kerho perustettiin jo v. 1960, mutta hyppäämistä hän pääsi harjoittamaan vasta viime vuoden keväällä, sillä kerholla ei ollut silloin vielä tarpeellisia varusteita eikä hyppymestaria, joka olisi toiminut ohjaajana. Kaikkiaan kuuluu kerhoon kymmenkunta tyttöä poikien lisäksi.

Ranskassa laskuvarjohyppääminen on jo tunnettu ja tunnustettu urheilumuoto, mitä se meillä ei vielä ole. Sen vuoksi em. kerhon jäsenistä, pojista aika usea on käynyt siellä kursseilla. Neiti Hyytiäinen oli siis ensimmäinen suomalainen tyttö näillä kursseilla.

Ja siellä oli kovin mukavaa, kertoi neiti Hyytiäinen. Ei ainoastaan siksi, että siellä todella oppi paljon uutta, vaan myös siksi, että hyp-

päämistä saattoi harrastaa joka päivä ja sekä opettajat että muut kurssilaiset olivat niin miellyttäviä.

Kallista urheilua

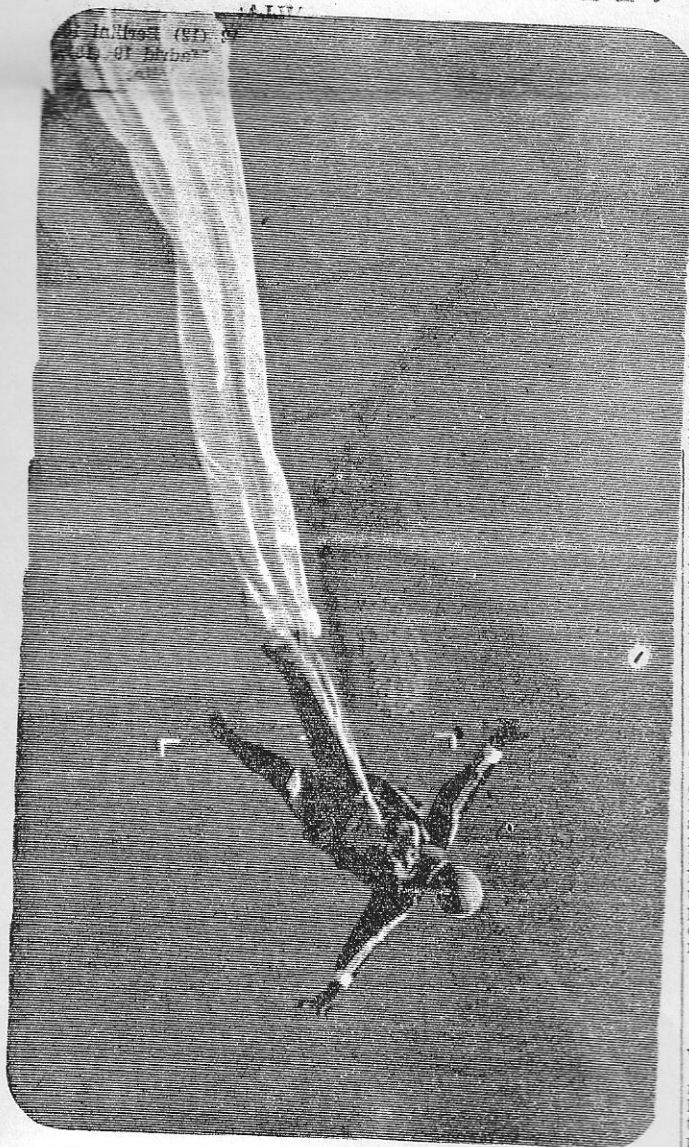
Laskuvarjohyppääminen on kallis urheilulaji Suomessa. Yksi hyppy meillä maksaa noin 14 mk, kun se Ranskassa maksaa vain noin 4 mk. Mutta Ranskassa valtio avustaaakin mainittua Chalonsur-Saone'ssa olevaa hyppykeskusta, joten henkilökohtaiset kustannukset eivät pääse kohoamaan niin korkeiksi kuin meillä. Meillä nimittäin joudutaan maksamaan kaikki itse varusteista lähtien. Toisin laskuvarjokerho vuokraa pientä maksua vastaan mm. laskuvarjoja ja kypäröitä, mutta oma-kohtaisia varusteita, kuten kengät

Leilan vauhdikas hyppy

Perin tärkeä varuste laskuvarjohyppäjä, hyppymestari, laskuvarjohyppäjä suoritti

Leilan vauhdikas hyppy

● **NEITI LEILA HYYTIÄINEN**, siviilissä vakuutusvirkaillija, leijumassa kohti maata Ranskan laskuvarjohyppäakatemiassa. Toista vuotta laskuvarjourheilua harrastanut helsinkiläisneiton on jo suorittanut 70 hyppyä, joka meldän oloissamme on melkoinen saavutus. Kädet levällään tapahtuva hyppy on tyyliltään amerikkalainen.

● **Tarkemmin sisäsvuilla.**

Perin tärkeä varuste laskuvarjohyppäjille on ns. hyppävain, jonka kurssin opettaja, hyppymestari Masset löysi ja kuvassa ojentaa serkolaukaisuhyppäjä suoritteessa tällä avaimella harjoitteellaan itsen laskuvarjon aukaisutekniikkaa.

ja suoja-puvut täytyy itse kustantaa. Myös kaikenlaiset opintokurssit, kuten tämä Ranskan-matkin, tapahtuu omalla kustannuksella. Mutta silti tämä urheiluharrastus kiinnostaa aina vain enemmän.

Laskuvarjokerholaisten ainoa harrastus ei suinkaan ole hyppäminen. Jo heti alkuun kuuluu ohjelmaan kymmenet harjoitukset "kuivalla maalla" ja myöhemminkin. Kerho kokoontuu kerhoiltaan kerran kuussa ja silloin mm. myönnetään "vanhemmille" hyppäjille luvat seisontalaskuun. Hän ei itse vielä ole saanut sellaista lupaa. Kerholaiset ovat myös käyneet SPR:n ensiapukurssin.

Kokemusta ja varmuutta

Ja mitä neiti Hyytiäinen sitten Ranskassa opiskeli? Jo pelkästään se, että kahden ja puolen viikon aikana hän joutui tekemään kolme hyppyä päivässä, antoi kokemusta ja varmuutta. Mutta sen lisäksi hänen tekemiään virheitä ruodittiin, samoin kuin 40 muun kurssilla mukana olleen, päivittäisissä neuvotteluissa. Siellä pidettiin myös erityisen tarkkaa huolta siitä, että kunkin hypyn jälkeen jokainen pakkasi oman varjonsa ja teki sen varmasti huolellisesti. Häntä kehoitettiin myös pyrkimään pitempiin putouksiin eli putoamaan maata kohden kauemmin kuin mitä hän teki. Sillä kun oppii pittemmät putoamiset, on se jälleen askel lähemmäksi itseaukaisuhyppäjä, joihin kaikki hyppääjät pyrkivät. Hyppy Ranskassa tapahtuvat noin 600—650 metrin korkeudessa. Myös varjon ohjaamisessa niin että putoaminen tapahtuu edeltä suunniteltuun kohtaan, kuuluu kurssin tärkeisiin oppilaisiin. Yleensä neiti Hyytiäinen ja muutkin siinä onnistuivat. Vain kerran hän ja eräs toinen kurssilaisista putosivat kauas kentän ulkopuolelle maaispeltoon. Se tapahtui siksi, että tuulen suunta oli jäänyt ennen hyppyä toteamatta.

Taitoa tarvitaan

Mutta eikö hyppäminen ole vaarallista ja pelottavaa?

Neiti Hyytiäinen hymyili ja myönsi, että se voi olla kumpäkin, mutta ei suinkaan enää siten, kun taito on opittu. Ensimmäisillä hyppykerroilla hiukan pelottaa ja aimahan on mahdollisuus, että maahantulo epäonnistuu, jolloin voi loukkaantua. Mm. näillä kurssilla Ranskassa oli neljä kurssilaista loukannut jalkansa. Mutta tällaisia onnettomuuksia sattuu sittenkin kovin harvoin. Tietenkin hyppyharrastus vaatii hyvää fyysistä kuntoa, koska se on rasittavaa ja tiettyä rohkeuttakin. Neiti Hyytiäistä ei peloitakaan muu kuin vesi ja hämähäkit. Vesi ehkä siksi, hän kertoi, että hän on kerran ollut hukkumaisillaan, nimittäin viime kesänä Viidissä pidetyn näytöksen aikana. Hän oli pudonnut varjoneen veteen ja varjosta irrottautuminen oli ollut hankalaa. Hämähäkkejä hän inhoaa muuten vain.

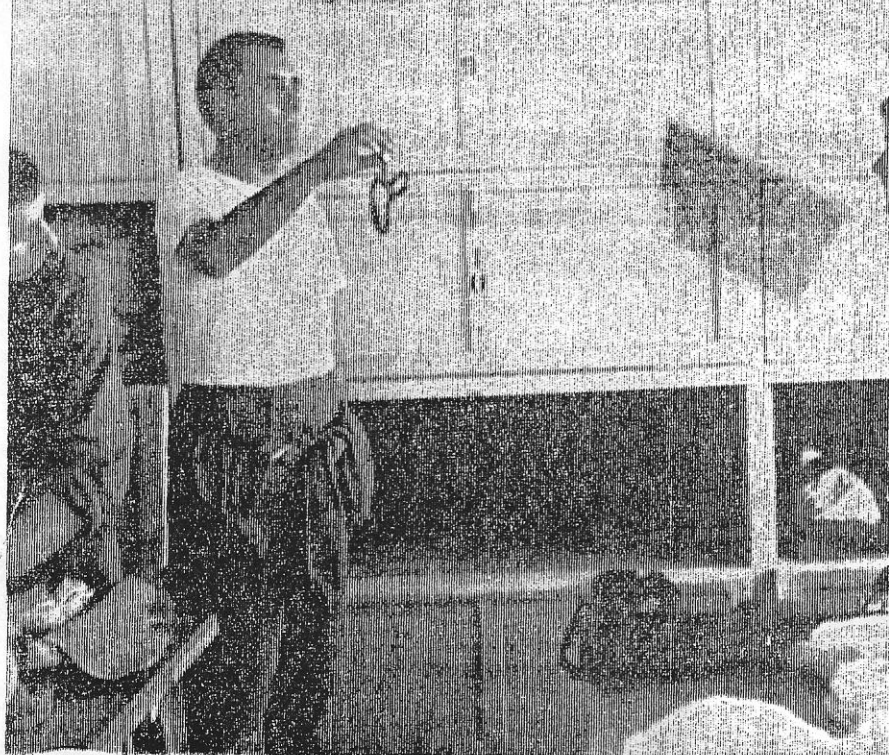

Neiti Leila Hyytiäinen

Uudelle kurssille

Ja mitä tuo tulevaisuus tullesaan?

Tietenkin jatkuvaa hyppäämistä aina kun siihen vain on mahdollisuus. Suomessa kuitenkin sää rajoittaa hyppäämistä melkoisesti. Mutta esim. keväisin ja kesäisin harjoitellaan jopa arki-iltoina ja talvisin aina, kun sää sen sallii. Neiti Hyytiäinen aikoo myös ensi syksynä matkustaa Ranskaan samoilta kurseille lisää oppimaan. Näin oli alustavasti sovittu muiden kurssilaisten keken. Ja sitä ennen hän aikoo opiskella myös ranskaa, sillä koulutus tapahtuu vain ranskaksi ja aina ei ole varmaa, että joukossa olisi joku englanninkielen taitoinen, kuten tällä kerralla, joka ystävällisesti toimisi tulkkina.

Perin tärkeä varuste laskuvarjohyppäjille on ns. hyppyavain, jonka neiti H kurssin opettaja, hyppymestari Masset löysi ja kuvassa ojentaa sen omistajalle kolaukaisuhyppyjä suoritettaessa tällä avaimella harjoitellaan itseaukaisuhyppöten laskuvarjon aukaisutekniikkaa.